

I aquests camins han contribuït, així mateix, a fer que tots aquells que viuen a la Comarca, i vénen, tard o d'hora, amb més assiduïtat o menys, a veure'ns i a conuiuïre uns moments amb nosaltres, s'estimin també la nostra ciutat, s'hi trobin bé i reconeixin que és, realment i merescuda, el cap i casal d'aquest Vallès Oriental que, ben mirat, ve a ser com una mena d'antesala dels verds camps de l'Edèn.

I un d'aquests camins, la via més cèntrica i distingida de la nostra vila, la més conreguda per tots i per tothom a totes les èpoques, porta precisament el nom del MESTRE CLAVÉ, des de ja fa molts anys abans de la nostra guerra, talment com si ja fos una premonició de la diada d'avui.

* * *

I si tornem a deixar-nos portar per la màgia del «túnel del temps» ens trobarem, sense esforçar-nos, a les primeries del segle dinovè, quan el 21 d'abril de 1824, dins del si d'una família menestral acomodada, neixia a Barcelona, JOSEP ANSELM CLAVÉ, músic, poeta i polític, en un edifici que havia estat palau dels comtes de Santa Coloma.

L'infant creix en un ambient que, de mica en mica, anirà afaïçonant el seu tronc: per una banda, la fal·lera política del pare, i, per l'altra, la inclinació per les arts que sentia la mare. A més a més, cal tenir ben en compte que la llar on vivia confrontava, per un costat, amb la Ciutadella (en aquella època, un immoble molt odiat, no sols pels barcelonins, sinó per tots els catalans), i, per l'altra, amb la caserna de les Drassanes.

Si la primera li féu néixer, i més endavant créixer, l'animositat contra tot allò que representava la Ciutadella, la segona li féu germinar, potser si voleu d'una manera inconscient, el seu interès per la música. El petit Clavé s'embadocava amb els concerts que feia la banda del Regiment fins al punt de saber, de memòria, moltes de les melodies que el conjunt interpretava.

De ben menut, doncs, juntament amb les disciplines escolars, Clavé aprèn els primers rudiments musicals. Segons sembla, als deu anys ja toca el violí, i als catorze, la flauta, el violoncel i la guitarra, malgrat haver quedat gairebé cec als sis anys.

Com podem constatar, hi ha una sèrie de factors i circumstàncies que, dintre de ben poc, es badaran com esplendent poncella, i primer floriran, i, més endavant, donaran excel·lents fruits.

L'any 1817 s'implanta, a Barcelona, la moda de la música de cafè i de taverna, en aquell temps prohibida a un jovecell. Clavé es refugia, per tant, en la lectura, sobretot de caire polític, i en el seu treball d'aprenent de torner, on coneix la duresa d'unes jornades laborals feixugues i inacabables. De mica en mica, però, venç la timidesa, bandeja les convencions socials i coneix directament aquelles cançons que es difonen per cafès i tavernes, on fins i tot intervé com a intèrpret.

Una malformació a l'espatlla fa que hagi d'abandonar la feina, i el període de rehabilitació o recuperació li facilita que pugui dedicar-se amb més assiduïtat, a la lectura i a l'estudi dels instruments musicals que practica. S'interessa, així mateix, per la política. Ara bé, si celebrem una festa claveriana, no és pas, com ja podeu comprendre per aquesta última faceta. Només recordarem, de passada, que fou President de la Diputació de Barcelona, diputat a les Corts Constituents i governador civil de Castelló i de Tarragona. També fou empresonat i deportat.

Avui ens interessa recordar i homenatjar l'home músic, l'home que el 1845 forma una agrupació coral, *L'Aurora*, la qual, l'any 1850, transforma en *La Fraternitat*, que és, de fet, la primera coral de la nostra península. El 1857 li canvia el nom pel d'*Euterpe* (musa de la poesia lírica), i, ben aviat, s'estenen aquestes societats euterpenses per tot Catalunya i el País Valencià. De fet, com no ignoreu, foren el germen dels actuals Cors de Clavé.